

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ό χρόνος είναι
Κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι’ έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθημένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρομηός τήν εβδομάδα
κι’ όταν έγω έξυπνάδα
Συνδρομητάς θά δέγωμαι
και’ στών Αθηνών τήν πόλιν
και’ εις τήν Έλλάδα όλην
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο

— μόνο μία φορά θά βγαίνη,
— κι’ όποτε μου κατεβαίνει.
— γιατί λιπτά δέν γιομαι,
— και εις τήν άλλοπατήν,
— δίγως νάξω κι’ έντροπήν.
— φράγα θούεκα και μόνο.

γιά τὰ ένα όμως μέρη,
Κι’ ένα φύλλο άν κρατήσ,
κι’ όποιο τόν παρή δέν δίδει
Γράμματα και συνδρομαι
Γιά τή σάρα και τή μάρα

— δεκαπέντε και ‘στό γέρη,
— έντες συνδρομητής,
— θά τόν φά μαύρο φίδι.
— άπ’ εύθείας πρós έμέ,
— κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Δεκατρείς τού’ Απριλίου,
και βραδυάς τού Βασιλείου.

Τρακόσα όκτώ και τριάντα,
και τίποτε νέα συγβάντα.

Πρός Θεοδωρήν έπιστολή
τού πατριώτου Φαδουλή.

Συγνά περιπλανώμενος εις μάνδρας κοπισημένας
μακράν από τόν θόρυβον κι’ από τήν κοινωσίαν,
πολλάκις ειπα κατά νοῦν: «δέν θά ‘βρεθῆ κανένας
νά δώσει τήν προσήκουσαν τών νόμων έρμηνείαν,
νά ξέρωμε πού τρέχομε, νά ξέρωμε πού πάμε,
και τό μισαλό μας άδικα να μήν παρασκορπίξωμε;»

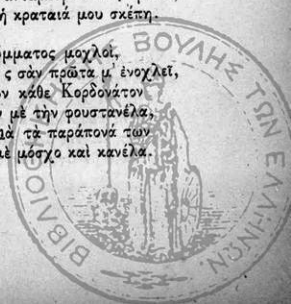
«Κανείς λοιπόν δέν θά ‘βρεθῆ με θάρρος και μισαλό,
όπου νά θέλῃ μοναχά τού έννοιου τό καλό,
όπου πιστός κι’ ακλόνητος ‘στά πάτρια νά μένη,
και αναβάς ‘στό κύρωμα τῆς ανδρικῆς μας ράχης
νά μάς ειπῆ τό Σύνταγμα πώς άλλο δέν σημαίνει
παρ’ ένα φρόνιζε να τρῶς και άρπαζε γιά νάχης;»

Τοιαύτα έμερημίριζα πολλάκις κατά νοῦν,
όπταν σὺ, τρισένδοξε Πρωθυπουργέ τού κράτους,
όπου τήν φαβορίτα σου τοσούτοι προσκυνούν,
έν βία επροσκάλεσε τούς φίλους Κορδονάτου,
κι’ άμέσως μ’ ειλικρίνειαν κι’ ευφράδειαν σπανίαν
άπέδωκες τήν πρέπουσαν ‘στους νόμους έρμηνείαν.

‘Ιδού, τούς είπες, λάβετε τάνάλογα ρουσφετία,
φάτε και πιέτε, βρε παιδιά, ‘στά πέντε Βιλαέτια.
Πρός τούτο σάς εκάλεσα έδώ ιδιαιτέρως,
κι’ άν έχετε παράπονα δέν πρέπει να σιγήσετε,
τήν θύραν μου, παρακαλώ, να κρούετ’ ελευθέρως,
κι’ άμέσως πρós τόν κρούοντα εκείνη ανοιγίσεται.

Τήν σεβαστήν άριδα σας άμέριμνοι κορδώνετε,
γιά σάς τὰ πολυάσχηλα θ’ ανοίξουν ‘Υπουργετια...
έμβάτε και άλέσετε κι’ αλεστικά μη δώσετε,
ζωή και κότα, βρε παιδιά, κατάλουςις κι’ άργία.
‘Όσοι μ’ εδούλευσαν πιστώσ θ’ ανταμειβθουν ως πρέπει,
κι’ εις τούτους θά παρέχεται ή κραταιά μου σκέπη.

Τώρα που έγινε καλά, τού κόμματος μοιλοί,
κι’ οὐδέ κανείς Κ α λ ό γ ε ρ ος σαν πρώτα μ’ ένοχλεί,
προθύμως θά προσδέχημαι τόν κάθε Κορδονάτον
κάν με σουρτουκο έρχεται κύν με τήν ρουστανέλα,
κι’ ελος αυτὰ θά γίνωμαι γιά τὰ παράπονα των
και θά ποτίζω τούς πιστούς με μίσχο και κανέλα.

Ναι, προσφιλείς θεράποντες, μὴ φαίνεσθε δεῖλοι, και μάθετε τὸ Σύνταγμα πῶς ἄλλο δὲν ὄηλοι παρὰ μονάχα πλιάτσικο, κωλόκουρο, μπαξίσι, ὁ δὲ πιστεύων και φρονῶν πῶς τοῦτο δὲν σημαίνει δὲν ὄηχη κάλπικο λεπτό τὸ δόντι του νὰ ζῦση κι' ἓνα πετσι και κόκκαλο 'στὸ τέλος ἀπομένει.

'Ἄς πῶμεν κι' ἄς φάγωμεν με πᾶσαν ἀπληστίαν, ἀλλῶως δὲν θ' ἀνθίξωμεν 'στὴν μέλλουσαν νηστείαν. Σκεφθῆτε δὲ πῶς εὐκολα κανεῖς τὰ κακαρόνει και πῶς θὰ φθάσουν ἔπως πρὶν ἀφωρισμένοι χρόνοι, ποῦ τὴν παραδαρμένη σας θὰ τριβετε με τοῦθλα κι' ἀδιάκοπα θὰ ψήνεσθε σὰν Διάκοι με τὴν σούβλα.

Μὴ τὸ κεφάλι ζῦνετε μηδὲ τὰ πισινὰ σας κι' ἐπέτε μου τοὺς πόθους σας και τὰ παραπάνω σας. Μακράν και πᾶσα συστολή και πᾶς ἐνδοιασμός, ἀν ἡ γουργούρα τῆς κοιλάξης ποθήτε νὰ κοπάση, τὸ δὲ Κορόνι νὰ γενῆ σὰν Γόρδιος Δεσμὸς, ὁποῦ κανεῖς Ἀλέξανδρος ποτὲ νὰ μὴν τὸ σπάση.

Αὐτὰ τοὺς εἶπε, Θεοδωρῆ, ἐντόνωσ και σαφῶς, κι' ἰδοὺ ὁ Κανελλόπουλος σιμώσας κεικωφῶς ἐφώναξε «Διδάσκαλε, ποῦ θέλεις τὸ καλὸν μου, παραπολὺ μ' ἀδίκησες κι' ἔχω πικρὰ παραπάνω, διότι τὸν Χρηστόπουλον τὸν και ἀντίπαλόν μου τὸν ἔκαμες παχύτατον φασιανὸν και κάπωνα.»

Και σὺ ἀμέσως, Θεοδωρῆ, τοῦ εἶπες γελαστός : «ὄοολε καλὲ και ἀγαθὲ, πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω; ἀν εἰς ὀλίγα εὐλαβῆς ἐφάνης και πιστός, ἔλ' εἰς πολλὰ σὲ βεβαίως πῶς θὰ σὲ καταστήσω. Εἰς ὅσα πέρνεις χρεωστὲς πρὸς τὸ παρὸν ν' ἀρκείσαι και μὴ νομίζης πῶς και σὺ μεγάλως ἀδικεῖται.»

Αὐτὰ τοῦ εἶπε, τῶν θυρῶν ἐρμητικῶς κλεισμένων, κι' ἐνθ' ἐκεῖνος ἔτυπτε τὰ στήθη του τὰ λέσια, ἀπέδειξε ὀρθὰ κοφτὰ πρὸς τὸν ἀδικημένον πῶς ἀπὸ τὸν Χρηστόπουλον ἐπῆρε τὰ διπλάσια. Μὲ τόνον δ' ἐπεκύρωσε αὐτὰ λακωνικόν κι' ὁ μὲ μοῦ ἄπτου Ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν.

Και εἶδε πᾶς πῶς ἄγχα δὲν ἐμαθες νὰ τρῆς οὐδ' ἔταν σ' ἐσπαργάνουαν αἱ χεῖρες τῆς μητρὸς, προσήλθον δὲ και οἱ λοιποὶ βρυχωμένοι ὡς λέοντες, κι' ἐνθ' μακρῶς ὁ κικνεῖος ὠρῶνεντο λαίμοσ σου γουπετεῖς ἐφώναξαν ἐνώπιόν σου κλαίοντες : «ὄωστε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας β, τ' ἐνταὶ ὀριμὸς σου.»

«Ναι, ἄνερ λαοπρόβλητε, προστάτης μας φανὸς, και φουσκωσί μας σὰν ἄσκους και ἰλιωσ γενεοῦ. Ἄς γίνωμε κι' ἐμεῖς ἀρνὶα παχειὰ και καραμάνικα, και στήης πατρίδος τὰ σεπτὰ ὀμνοῦμεν μυστήρια πῶς μέο' ἀπ' τῆς βλαγόκαλτες κι' ἀπὸ τὰ φαρδομάνικα ἐπτά ἐπτά θὰ βγάζωμε τὰ Κατηγορητήρια.»

Αὐτὰ και ἄλλα ἐμαθα πῶς ἔγιναν ἐσχάτως και εἶπα, «κόβε, Ὑψίστε, τοὺς ἰδικούς μου χρόνους, και χάριξέ τους εἰς αὐτόν, ποῦ κυβερνᾷ τὸ κράτος, γιὰ νὰ γλυτώση κι' ἡ πατρίς ἀπὸ τοὺς φαμφαρόνους, ποῦ με τὰς ἐρμητείας των ἐσάστισε ἡ χώρα και τῶν Ρωμηῶν τὸν Νικολῆ ἱζάλισαν ὡς τώρα.

'Ἄς πᾶνε πιά 'στὸ διάβολο αὐτὰ τὰ κολοκῦθια, εὐρῆχαμ' ἓναν ἄνθρωπο νὰ λέγη τὴν ἀλήθεια. Ὑμνοῦμεν σου, Πρωθυπουργέ, τὴν τόλμην και τὸ θάρρος, ἐπὶ τῆς βασιλείας σου τὸ κράτος ἀνεστήθη, κι' ἐλάφρωσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ μεγάλον βᾶρος, ποῦ πλάκωνε βαρεὰ βαρεὰ τὰ φλογερά των στήθη.

'Ἄμμ' ἔτσι πῆς τα, Θεοδωρῆ, χαριτωμένο στόμα, νὰ ἐνοησῶμεν κι' ἐμεῖς τῶν νόμων τὴν οὐσίαν, νὰ καταλάβωμεν καλὰ τὸ τί σημαίνει κόμμα και ὄλοι νὰ καθίσωμεν εἰς Τράπεζαν πλουσίαν. Ἄμμ' ἔτσι πῆς τα φανερά τὰ μάτια μας ν' ἀνοιξῆς κι' ἄς λείψουν πιά, παρακαλῶ, τὰ ἤξεις οὐκ ἀφήξεις.

'Ἄς τρέξῃ ὁ δημόσιος τοῦ Κεντρικοῦ παρὰς συμφρονὲς πρὸς τὸ Σύνταγμα, λιγνὸ μου κυπαρίσι, κι' ἄς παύσῃ τῶν νόμων ἐξηγῶν ὁ κάθε μασκαρᾶς, ποῦ δοῦ γαιδάρων ἄγχα δὲν ξέρει νὰ χωρίσῃ ὁ δ' ἐρμηνεύων τὸ παρὸν πολίτευμα σὰν πρῶτα αὐτὰς ἀς τρέγη μοναχὰ χαρούπια και καρότα.

'Ἐλα μου δὲ γιὰ τὸ γιὰ τὸ γιὰ τὸ γιὰ τὸν Δεληγιάννη, και μιλῆσαι μας παστρική ὁ πόνος μας νὰ γιάνη. Αὐτὸ σημαίνει Σύνταγμα νὰ πέσουν εἰς τὰ πλιάτσικα οἱ Κορδονάτοι Βουλευται και τὸς ἀγριοκάτσικα, νὰ γιάνη ἄγιο ρεμπελιὸ, νὰ πάρωμε παραδῆς, νὰ ὄομε κᾶπως προκοπή κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες.

Νά! πολιτεία μιά φορὰ και ὄχι ὡς ἐκεῖνας, ποῦ ἔγραφεν ὁ πρόγονος ἡμῶν Ἀριστοτέλης... νά! πολιτεία δυνατὴ σὰν τὸ κρασί τῆς κινεας, καθῶς τὴν ὀνειρεύομαι και ἔπως σὺ τὴν θέλεις. Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ ἐβούβανες κάθε σαχλὸ Σγαρίλλο, ποῦ ταυμπουῖα στὰς φλέβας σου πῶς τρέχει μόνον τιλο.

'Ἰδοὺ τὸ μόνον ὄνειρον παντός σωστοῦ ἀνθρώπου, λιπαίνοντος αὐτὴν τὴν γῆν τοῦ δοξαμένου τόπου. Ὅταν ὁ Κανελλόπουλος, ὁ και Κ ε δ ἰ β ῆ σ ἄλλως, παραπονεῖται πῶς τρεβῆ ρουσφεῖα ὀλιγώτερα, τὴν πολιτείαν φοβερός ζυγογγυλίζει σάλος και βαινομεν 'στὸν ὄλεθρον με βήματα γοργότερα.

'Ἄλλ' ἔταν περισσότερον τῶν ἄλλων διορίση ἓναν τελωνοφύλακα κι' ἄλατοποθηκάριον, τὸ ἔθνος εἰς τὰ σίγουρα ἐμπρὸς θὰ προχωρήση και βλέπει πῶς μεσουρανεῖ με πέταγμα Ἰκάριον, φωνάζει δὲ χειροκροτῶν ὁ κάθε πατριώτης : «νά! Σύνταγμα, νά! Θεοδωρῆς, νά! πολιτεία πρώτη.»

**Ἀσφάλεια καὶ τάξις,
ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς.**

Τοῦτο ἐστὶ τὸ Σύνταγμα καὶ ἄς τρέξῃ νὰ τὸ μάθῃ
αὐτὸ τὸ περισούσιον τῶν δρόμων σκυλολόγι...
τὸ ἐρμηνεύουσι ὅστω πῶς καὶ οἱ Τάκηδες καὶ Ἀγάθοι,
οἱ Πούχτηδες, οἱ Σαβινὸν, καὶ οἱ πολιτειολόγοι.
Πάει καὶ αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἐλύθη τέλος πάντων
ὡς ἐπεθύμουσι νὰ λυθῇ τὰ τέκνα τῶν γιγάντων.

Ὡς τώρα μ' ἐβασάνιζαν πολλοὶ δαιμονισμένοι
καὶ μουλεγαν πῶς τὸ καὶ τὸ τὸ Σύνταγμα σημαίνει.
Ἡ ἐρμηνεία ἡ σωστὴ μοῦ εἶχε γίνῃ πάθος
καὶ μαδημένας κάποτε ἡρώτων Μαργαρίτας,
μὰ τώρα τῆς οὐσίας του ἐγνωρίσα τὸ βάθος
καὶ μένω δοῦλος ταπεινὸς τῆς ἀσπρῆς φαβορίτας.

Ὁ Στεφανῆς ὁ Ράλλης, Χιώτης ἐν τοῖς μεγάλοις.

Τιμὴ μεγάλη τόχῳ, μεγάλε Στεφανῆ,
ποῦ εἶμαι πατριώτης τοῦ μεγαπλοῦτου Ράλλη,
ἀλλ' εἰς ἐμὲ καθέλου δὲν θὰ κατοφανῇ...
ἐν τοῦτο γιὰ τιμὴ σου δὲν τὸ θαρρῆς μεγάλη.
Τιμὴ μεγάλη τόχῳ καὶ χαίρω ἐκ ψυχῆς
ποῦ ἴλθες καὶ ἰδῶ πέρα σ' ἐμᾶς τοὺς εὐτυχεῖς.

Ἄλλ' ὅμως δὲν πειράζει... ὁ κόσμος τέτοιοι εἶναι,
καὶ ὅ,τι καὶ ἐν ἄλλῃς λέγει, καὶ ὅπως καὶ ἐν ἄλλῃς κρίνει.
Μὰ δὲν μοῦ λές ἀλήθεια γιὰτὶ δὲν φασκελόνεις
τὰ Καταστάματά σου τὰ κοσμοζακουσμένα,
καὶ νῆλθες ὅτῃν Ἑλλάδα παπούτση νὰ μπαλόνης
ὡσάν τὸν Θεοδωράκη, σάν ὅλους, σάν καὶ ἐμένα;

Φεγγυβολεῖς καὶ ἀστράφεις σὲ λαγορὴ χουσαφι
καὶ ἀπὸ τὰ τόσα πλοῦτη δὲν κάνεις πᾶ νισάφι,
καὶ ἐγὼ τὸ καύκαλό μου βροντοκτυπῶ ἴστος τοίχους
νὰ κατεβάσῃ μέτρα, νὰ κατεβάσῃ στίχους.
Ἡ μοιρα τὸς ἀνθρώπους ἐμοίρασε ἀνίσως...
εὐ πλοῦσιος ὅτῃς λίρες, καὶ ἐγὼ ἴστος στίχους Κροίσος.

Γιὰτὶ παρασκοτιζεῖς τὸν νοῦ σου νόκτα ἄμερα
καὶ θέλεις τῆς Ἑλλάδος τὴν πίστην νὰ τιμᾷς,
καὶ σάν Ρωμηὸς ποῦ εἶσαι δὲν ἐρχεσ' ἰδῶ πέρα
νὰ ζήσης ὅπως πρέπει μὲ τοὺς Ρωμηοὺς ἐμᾶς,
καὶ κάλλι νὰ ἐκθέσης καὶ Βουλευτὴς νὰ γίνης
καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν ἀθάνατος νὰ μένης;